

— Миличко, та тѣ отиватъ
 Надалечъ отъ нази:
 Дѣто слънцето захожда
 Срѣдъ море — елмази,

Дѣто пролѣтъ — хубавица
 Грѣй съ очи небесни —
 И раздава свила, злато
 И цвѣтя, и пѣсни...

Ето, трѣгватъ, отлетѣватъ
 Хубавитѣ птички! —
 Хай, кажи имъ „сбогомъ“ чедо...
 — Сбогомъ, ластовички!

Вуйчо-Ваньо.

ЛОШИЯТЪ СЪСЪДЪ.

Нѣкога персийскитъ царь ималъ единъ справедливъ везиръ, по име Абдулъ. Единъ пжтъ везирѣтъ трѣгналъ да отиде при царя. А по улицитѣ граждани се трупали и бунтували. Щомъ съгледали везира, тѣ го заобиколили, спрѣли коня му и зели да го заплашватъ, че ще го убиятъ, ако не изпълни желанието имъ. А единъ отъ тълпата се усмѣлилъ, уловилъ му брадата и я потеглилъ.

Като го освободили, Абдулъ отишелъ при царя и го склонилъ да изпълни волята на народа.

На другия день при везира се явилъ единъ бакалинъ и му казалъ: „Азъ дойдохъ да ти съобща кой бѣше она, който те оскърби вчера на улицата. Той е моя съсъдъ Нахимъ. Прати да го доведатъ и го накажи.“

Везирѣтъ изпроводилъ бакалина и пратилъ слугата да повикатъ Нахима. Нахимъ се сѣтилъ защо го викатъ; той пристигналъ ни живъ, ни мъртавъ при везира и падналъ при нозѣтъ му.

Везирѣтъ го подигналъ и казалъ: „Не те викамъ да те наказвамъ, а само да ти съобща, че ти имашъ лошъ съсъдъ. Той те издаде, пази се отъ него. А сега, хайде иди си!“

Л. Толстой.